

I.

Sunt foarte fericit să fiu din nou cu voi. Domnul să binecuvânteze acest timp pe care îl vom petrece împreună. Să ne rugăm.

„Doamne, Îți mulțumim pentru acest timp. Mulți frați și surori au venit aici din diferite locuri, unii de la distanțe mari. Te rugăm să ne întărești, să ne înviorezi. Îți mulțumim pentru Duhul Tău cel Sfânt; pentru Numele mare al Domnului Isus, Nume în jurul căruia ne-am adunat; pentru prezența Ta în mijlocul nostru. Îți mulțumim, Tată, pentru ungera Duhului Sfânt pentru a vorbi și auzi cuvinte ale vieții. Încredințăm acest timp în mâinile Tale! O, Doamne, binecuvintează-l Tu! Îți cerem aceasta în Numele Domnului Isus, de dragul Lui și pentru folosul nostru. Amin.”

Cuvântul pe care l-a pus Domnul pe inima mea pentru acest timp cât sunt împreună cu voi se referă în principal la rugăciune. Rugăciunea este un lucru minunat și, în esența ei, rugăciunea se referă la o relație. Rugăciunea este felurită: ne rugăm cerând ceva; ne rugăm aducând cinste Tatălui și închinându-ne Lui; mijlocim unii pentru alții, rugându-ne pentru voia lui Dumnezeu atât în viața noastră corporativă, cât și în viața individuală. Deci sunt multe feluri de rugăciune și multe scopuri ale rugăciunii. Și toate acestea sunt legate, în principal, de o „relație”. Îl laudăm pe Dumnezeu deoarece avem o relație cu El, dar Îl laudăm în Numele Domnului Isus. Dumnezeu întotdeauna ne ascultă rugăciunile de dragul Domnului Isus. Domnul Isus este Cel care ne aduce în relație cu Tatăl și cu Duhul Sfânt. El a fost pe pământ, dar Și-a trăit viața ca și cum ar fi fost în cer. Apoi S-a întors în cer, dar nu a părăsit pământul, căci Trupul Lui a rămas aici pe pământ. Noi, cei care suntem în această încăpere, reprezentăm talpa picioarelor Lui, cred. Deci suntem cei mai mici, cei mai neînsemnați, dar suntem cei în viață acum aici pe pământ.

Și suntem vii pentru Dumnezeu. Suntem vii pentru că avem în noi viața Domnului Isus. Deci, indiferent ce anume suntem, noi suntem în Cristos. Și acesta este un loc minunat!

Ceea ce Domnul a pus pe inima mea pentru astăzi nu este legat în mod direct de rugăciune, ci se referă la relații. Cuvântul pe care Domnul mi l-a pus pe inimă se referă la preoția Domnului Isus – la preoția după rânduiala lui Melhisedec. Domnul Isus Cristos este Marele nostru Preot. El nu este ca noi, dar noi trebuie să creștem ca să ajungem asemenea Lui. Trebuie să creștem ca să ajungem la toată plinătatea lui Cristos. În El este, într-adevăr, toată plinătatea. El este sfânt și este Marele nostru Preot pentru totdeauna. Preoția Lui este complet diferită față de orice altă preoție. Este mult diferită de preoția lui Aaron și a leviților. Și în Epistola către evrei ni se arată clar cu cât este mai bună această preoție; ni se arată cu cât este mai mare preoția după rânduiala lui Melhisedec, deci preoția Marelui nostru Preot, a Domnului Isus, față de preoția lui Aaron și a leviților, preoția levitică. Știți că Melhisedec este menționat prima dată în Geneza, capitolul 14, atunci când Avraam s-a întors de la luptă, după ce l-a eliberat pe Lot și pe împăratul Sodomei. Acolo se spune că Melhisedec i-a ieșit în întâmpinare cu pâine și vin. În Evrei, capitolul 7, versetele 2 și 3 citim că Melhisedec „a primit de la Avraam zeciuială din tot” și că el este „întâi 'împărat al neprihănirii', apoi și 'împărat al Salemului', adică 'împărat al păcii'; fără tată, fără mamă, fără spiță de neam, neavând nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții, dar care a fost asemănat cu Fiul lui Dumnezeu – rămâne preot în veac”. Mulți cred că acest Melhisedec ar fi fost, de fapt, Domnul Isus. Și eu cred lucrul acesta, deoarece Domnul Isus este Singurul Preot care rămâne în veac. El este Împăratul dreptății, este Împăratul păcii; fără tată, fără mamă, fără spiță de neam. El este Cel care nu are nici început al zilelor, nici sfârșit al vieții. El este Fiul lui Dumnezeu și este Preot în veac. Marele nostru Preot e superior lui Aaron, pentru că preoția Lui este veșnică și El trăiește pururi ca să mijlocească pentru noi, la dreapta măririi, în locurile cerești. Tot în Evrei ni se spune ca El a fost consacrat printr-un jurământ și că preoția Lui nu se va schimba niciodată pentru că El trăiește prin puterea învierii. Iar El, care este Marele nostru Preot, este în același timp și Dumnezeu – Fiul. El este de o puritate desăvârșită, fără pată. Cine L-ar fi putut acuza pe El de vreo necurăție? Oamenii

L-au acuzat, într-adevăr. Cei mai mulți L-au acuzat că era prietenul păcătoșilor ca noi. El s-a atins de cei necurați, dar nu a fost contaminat, ci i-a vindecat. Păcătoșii mergeau la El, și El se atingea de ei, dar nu era contaminat de păcatul lor, ci le ierta păcatele. Cine altcineva ar fi putut spune acelei femei prinse în preacurvie: „Du-te și să nu mai păcătuiești”? El a întrebat-o: „Unde sunt părâșii tăi?”, iar ea a răspuns: „Nu mai am niciun părâș, toți au plecat”. Apoi Domnul a spus acele cuvinte glorioase: „Nici Eu nu te osândesc”.

Și noi am fost prinși în păcat. Eram înaintea lui Dumnezeu niște oameni condamnați, dar Domnul Isus ne-a atins și ne-a vindecat. Și nu numai că ne-a spus: „Du-te și să nu mai păcătuiești”, ci a spus: „Eu voi merge cu tine și atunci nu vei mai păcătui. Voi pune viața Mea în tine și nu vei mai păcătui”. Domnul a spus: „Voi fi întotdeauna cu tine. Nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi”. A spus că nu va lăsa niciodată să fim ispitiți mai mult decât putem noi purta, ci întotdeauna ne va pregăti o cale de ieșire ca să putem răbda încercarea. Cine altcineva ar fi putut spune lucrul acesta? Cine altcineva ar vrea s-o spună? Cine s-ar fi putut gândi la așa ceva? O, ce grijă duioasă pentru cei pe care El îi iubește! Pentru tine și pentru mine! De ce ne iubește El? Vă spun de ce ne iubește: ne iubește pur și simplu pentru că ne iubește! E singurul motiv pe care îl cunosc eu. Dar știu, și voi, de asemenea știți, că El într-adevăr ne iubește.

El este Cel curat. Și ne spune: „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt”. „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.” Tot El spune: „Eu voi veni la voi curând”. Scriptura afirmă că oricine are nădejdea aceasta în el se curățește, întocmai cum și El este curat. Domnul este foarte curat! El este Mielul fără pată al lui Dumnezeu. Este curat așa cum numai Dumnezeu-Fiul poate să fie. Și totuși, Scriptura spune că oricine are nădejdea aceasta în El se curățește, întocmai cum și El este curat. Crezi tu lucrul acesta? *Poți* tu să crezi lucrul acesta? *Trebuie* să-l crezi, deoarece e în Scriptură și e adevărat. Și este minunat! Domnul este credincios. Cine este credincios ca Domnul Isus? Scriptura spune că El poate să mântuiască în chip desăvârșit pe toți cei care vin la Dumnezeu prin El. El nu vrea să te mântuiască doar puțin, nu vrea doar să te aducă înăuntru, ca să nu te mai osândească, ci ne spune să venim cu îndrăzneală înaintea Tronului

harului, înaintea lui Dumnezeu-Tatăl la vreme de nevoie. Dumnezeu este curat. El este un foc mistuitor. Dumnezeu este sfânt. Și totuși, El spune: „Eu te voi duce înăuntru”; „Întotdeauna voi fi cu tine. Nu te voi lăsa, nici nu te voi părăsi.” Ești creștin? Ai fost vreodată părăsit? Sau, să pun altfel întrebarea: Te-ai simțit vreodată părăsit? Acestea sunt două lucruri complet diferite. Domnul nu ne-a spus: „Niciodată nu te vei simți părăsit”. Uneori, pentru a ne întări credința, Domnul îngăduie să ne simțim părăsiți, dar, în realitate, nu am fost niciodată părăsiți. Dacă ești creștin, acest lucru e imposibil! Cuvântul lui Dumnezeu stă tare. Noi trecem prin multe neazuri. Astăzi aș vrea să vorbesc puțin și despre ele, prin harul Lui. Dar vă spun: trebuie să vă gândiți des la credințioșia Lui. Domnul a fost credincios, ascultător până la moarte, chiar moarte de cruce, pentru voi și pentru mine. În Evrei ni se spune că El nu a avut nevoie de o jertfă pentru Sine Însuși. Căci dacă ar fi avut nevoie de o jertfă pentru Sine Însuși, ca și Aaron, Moise sau Ioan Botezătorul, care a fost cel mai mare dintre cei născuți din femeie, atunci Domnul Isus nu ar fi putut fi jertfa de ispășire pentru păcatele noastre. Numai un Miel sfânt, curat, fără pată a putut să facă aceasta. Acesta este Domnul Isus.

Și partea minunată este că singurul Om care nu a avut niciodată nevoie să moară a murit pentru tine și pentru mine. E uimitor! Eu cred ce spune Scriptura, însă cred că Domnul este mult mai mare decât înțelegerea pe care o am eu din Scriptură. Este de nepătruns. Nimeni nu ar fi putut să-L inventeze pe Domnul Isus și o asemenea istorie. Este dincolo de orice imaginație a omului cu cea mai bogată imaginație! Domnul Isus S-a adus pe Sine Însuși ca jertfă. El n-ar fi vrut să moară pentru păcatele mele și ale tale, dacă ar fi fost o altă cale. El nu a vrut să sufere îndepărtarea de Tatăl. El, care era atât de curat, să ia păcatele tale și ale mele asupra Lui! Toate păcatele noastre asupra Lui; păcatele întregii lumi! El a fost curat, fără pată, sfânt. Și totuși, a devenit Om al păcatului. Dumnezeu I-a întors spatele și a revărsat asupra Lui mânia Lui aprinsă. Paharul acela a fost plin, dar Domnul l-a băut în întregime. Acum tu nu mai trebuie să bei paharul cu mânia aprinsă a lui Dumnezeu. Dumnezeu nu L-a silit pe Domnul Isus să meargă la cruce. Domnul Isus nu S-a dus cu rețineri la Cruce. Dumnezeu a spus: „Nu este altă cale!” și atunci Fiul lui Dumnezeu – Domnul Isus Cristos, Fiul Omului, Mielul sfânt al lui Dumnezeu a spus: „Nu voia Mea, ci voia Ta

să se facă”. El spusese: „Nimeni nu-Mi ia viața cu sila, ci o dau Eu de la Mine. Am această putere, care Mi-a fost dată din cer, de Dumnezeu; am puterea de a-Mi da viața și am puterea de a o lua din nou”. Când Petru a tăiat urechea slujitorului marelui preot în grădina Ghetsimani, Domnul Isus i-a spus: „Bagă-ți sabia înapoi în teacă! Nu știi că așa putea chema în ajutor legiuni de îngeri? Petre, nu am nevoie de mica ta sabie!” Cei ce se folosesc de sabie, de sabie vor muri. Slăvit să fie Dumnezeu că Petru nu a trăit folosindu-se de sabie și nici nu a murit de sabie. Domnul Isus l-a vindecat pe slujitorul marelui preot. Mă întreb adesea ce s-a întâmplat cu acel slujitor, Marcus. Mă întreb ce efect a avut acel lucru asupra lui.

Putem vedea că jertfa Domnului a fost mai mare decât oricare altă jertfă. Găsim aceasta scris în Evrei. Sângele țapilor, al taurilor, al mieilor sau cenușa unei vaci nu aveau nicio putere finală de a ispăși păcatele. Ele au fost lăsate ca semn pentru a arăta înainte, peste timp, spre jertfa Domnului Isus. Noi trăim de partea aceasta a timpului și privim înapoi având credință în ceea ce a făcut Domnul Isus. El este Marea Jertfă pe care Dumnezeu a acceptat-o. În Evrei se spune că preoții aduceau jertfe zilnic, deoarece ei erau nedesăvârșiți. Domnul Isus însă S-a adus pe Sine ca jertfă desăvârșită. El a murit doar o singură dată, și-a jertfit sângele doar o dată și, făcând aceasta, a câștigat totul înapoi pentru Dumnezeu. Și lucrul uimitor este că El nu doar a luat păcatele noastre asupra Lui, ci, în același timp, ne-a luat și pe noi înșine în El. Nu înțeleg exact cum a făcut El aceasta, dar apostolul Pavel spune: „Am fost răstignit împreună cu Cristos și trăiesc... Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc prin credința Fiului lui Dumnezeu care m-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine”. Sângele Lui pentru mântuirea ta, pentru ispășirea ta – pentru păcatele tale. Și în trupul Lui ai murit și tu, ca să poți fi eliberat de trupul păcatului și al morții, de omul cel vechi cu care te-ai născut în Adam. Acesta nu mai are putere asupra ta acum. Ești mort, și viața ta este ascunsă, cu Cristos, în Dumnezeu. Domnul Isus ne-a împăcat cu Dumnezeu. Noi ne-am vândut păcatului, ne-am dat pe noi înșine lui Satan. Eram robi ai păcatului și sub puterea celui rău. Dar Domnul ne-a răscumpărat, ne-a adus înapoi. Scriptura spune că El a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut; a venit ca să-i elibereze pe cei captivi. Preoția Lui este mai mare decât cea a lui Aaron. Preoția Lui este mai mare decât a oricărui preot. În lumea întreagă sunt tot felul de

preoții, dar ele sunt false, și niciuna dintre ele nu poate concura cu cea a Domnului Isus. Dacă ar fi adevărat ceva din ceea ce oricare religie a lumii susține, poate chiar de zece ori mai adevărat decât susține religia respectivă, totuși ceea ce se spune în acele religii este doar întuneric în comparație cu revelația dată de Domnul Isus, în comparație cu darul minunat pe care ni l-a dat – împăcarea cu Dumnezeu, pacea. Nu doar pace cu Dumnezeu, ci și un scop în Dumnezeu. Nu doar un scop în Dumnezeu, ci și faptul de a fi fiu al lui Dumnezeu. Și nu doar de a fi fiu al lui Dumnezeu, ci și de a-L avea pe Domnul Isus ca Frate al nostru mai mare. Domnului Isus nu-I este rușine să ne numească „frați”. El trăiește veșnic ca să mijlocească pentru noi. Acel verset pe care l-am citat mai înainte: „El poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururi ca să mijlocească pentru ei” vorbește despre un lucru mare!

De asemenea, Domnul ne binecuvintează. Scriptura spune că noi suntem binecuvântați cu tot felul de binecuvântări spirituale în locurile cerești, în Cristos. Dumnezeu, care deține toată bogăția universului a pus toată această bogăție în Fiul Său, în Domnul Isus. Voi și eu, în mod corporativ sau individual, avem parte de toate acele binecuvântări, în Cristos. Este minunat.

Încă un lucru despre care se vorbește în Evrei legat de preoția Domnului Isus: preoția Lui a fost complet diferită de preoția lui Aaron sau de cea levitică. Preoția Lui este una plină de înțelegere față de noi; o preoție plină de empatie, de gingășie, de dragoste. Ea este și obiectivă în sensul că Domnul Isus a plătit prețul în întregime. Dar atunci când cineva mergea să-și aducă jertfa înaintea lui Aron, înaintea preoților, trebuia să vină cu jertfa prescrisă dinainte. Dacă nu aducea jertfa care trebuia sau dacă o aducea într-un mod greșit nu era permis. Dar Domnul Isus e plin de înțelegere față de noi. Îmi place acel verset din Scriptură care spune că „noi nu avem un Mare Preot care să nu fie mișcat de slăbiciunile noastre” (*în limba engleză, n. trad.*), ci Unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat” (Evrei 4:15).

Să citim de la Evrei 11:32-34: „Și ce voi mai zice? Căci nu mi-ar ajunge vremea dacă aș vrea să vorbesc de Ghedeon, de Barac, de Samson, de Ieftaie, de David, de Samuel și de proroci! Prin credință au cucerit ei împărății, au făcut dreptate, au căpătat făgăduințe, au astupat gurile

leilor, au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul sabiei, s-au vindecat de boli, au fost viteji în războaie, au pus pe fugă oștirile vrăjmașe.” Cred că suntem de acord că acestea sunt fapte mari și puternice. E nevoie de oameni tari ca să facă așa ceva. Să citim acum de la 1Corinteni 2:2-5: „Căci n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Cristos, și pe El răstignit. Eu însumi, când am venit în mijlocul vostru, am fost slab, fricos și plin de cutremur. Și învățătura și propovăduirea mea nu stăteau în vorbirile înduplecătoare ale înțelepciunii, ci într-o dovadă dată de Duhul și de putere, pentru ca credința voastră să fie întemeiată nu pe înțelepciunea oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu.” Oare Pavel a dat dovadă doar de modestie atunci când a scris aceste cuvinte? Nu cred asta. Nu era Pavel un om puternic în ale Scripturii? Nu a avut el parte de o instruire corespunzătoare din Scriptură? Nu a fost el un ucenic al lui Gamaliel? Nu a fost el un membru al Sinedriului? Când citim epistolele lui, nu simțim noi ce mare înțelegere avea el din Scriptură? Atunci ce încearcă el să spună prin aceste cuvinte? Eu cred că cheia slujirii lui Pavel nu a constatat în puterea lui, ci în slăbiciunea lui. Domnul Isus a fost răstignit prin slăbiciune. Moartea Domnului Isus s-a produs prin slăbiciune. Pavel spune: „Am venit la voi și mesajul pe care l-am adus a fost despre Cristos și despre El răstignit”. Știm că Pavel a vorbit atât despre răstignirea, cât și despre învierea Domnului. Dar aici el pune accentul pe slăbiciunea Domnului atunci când a fost răstignit și vorbește și despre el însuși ca fiind „slab, fricos și plin de cutremur”. Nu a căutat să folosească „cuvintele înduplecătoare ale înțelepciunii”, ci a venit cu o dovadă dată de Duhul și cu putere.

Ioan 13:12-20 – niște cuvinte binecunoscute multora dintre voi. Ele au fost rostite în noaptea când Domnul Isus a fost vândut; atunci când pentru ultima oară a fost singur împreună cu ucenicii; atunci când Iuda a mai avut o șansă să-și întoarcă inima spre Domnul. Domnul a avut niște cuvinte la adresa ucenicilor și, în acele cuvinte, l-a avertizat pe Iuda. În versetul 12 citim că, „după ce le-a spălat picioarele, și-a luat hainele, s-a așezat iarăși la masă și le-a zis: Înțelegeți voi ce v-am făcut?” Ce întrebare este aceasta?! Știți că Petru avea înclinația să contradică. El deseori acționa din direcția greșită, și uneori Domnul a trebuit să-l mustre aspru. Dar Petru continua în același mod. Când Domnul a venit și la el ca să-i spele picioarele, l-a spus: „Niciodată nu-mi vei

spăla picioarele!” A spus asta Domnului slavei! Cu ceva timp înainte declarase: „Tu ești Cristosul, Fiul Dumnezeului Celui Viu”, iar câteva minute mai târziu I-a spus Domnului: „Doamne, să nu mergi la Cruce!” Domnul a trebuit să-l mustre: „Înapoia Mea, Satan!” Și iață-l aici, din nou, pe Petru corectându-l pe Domnul: „Doamne, pe mine nu mă vei spăla Tu niciodată!”, însă Domnul îi spune: „Dacă nu te spăl Eu, nu vei avea parte deloc cu Mine”. „Doamne”, I-a zis Petru, „nu numai picioarele, ci totul din mine. Spală-mă în întregime!” Dar Domnul îi spune: „Petre, cel care s-a îmbăiat o dată este curat. Doar picioarele tale au nevoie să fie spălate. Nu cred că vrei să-Mi spui tu Mie ce să spăl și ce să nu spăl. Eu știu ce fac.” Petru nu știa ce face. Nu știa nici ce I-a făcut lui Domnul. Domnul i-a spus: „Tu nu pricepi acum, dar vei pricepe după aceea. Tu doar supune-te acum.” Fraților, acesta este un cuvânt-cheie. De foarte multe ori Domnul aduce în viața noastră ceva ce noi nu înțelegem. Ești tu un ucenic? Ești tu unul care învață de la Domnul Isus? Ești tu în școala Lui? Atunci El te va învăța. Dar nu vei înțelege multe din lucrurile pe care El ți le va spune. Parcă nu au niciun sens. Ne închipuim că avem mai multă pricepere decât Domnul Isus. Sigur că nu avem, doar ne închipuim că avem. Spunem: „Doamne, trebuie să-mi explici lucrul acesta!” iar Domnul ne răspunde: „Acum doar supune-te! Nu înțelegi, dar vei înțelege mai târziu.” El vrea ca noi să înțelegem – să înțelegem nu doar ce a făcut, ci și cine este El; cum este natura Lui, ce urăște El, ce iubește El, cum vede El o anumită situație. El vrea să ne facă lumină. De aceea i-a întrebat pe ucenici: „Înțelegeți voi ce v-am făcut Eu? Voi mă numiți 'Învățătorul și Domnul' și bine ziceți, căci sunt. Deci dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora. Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu”. Deci Domnul le-a dat un exemplu. El ne dă și nouă exemple atât din Scriptură, cât și din viața noastră. Ești cu adevărat un ucenic? Ți se descoperă ție Domnul cu adevărat? Ți explică El mai târziu ce se întâmplă în viața ta acum? Ascultă tu cu adevărat, ca să poți înțelege ce se întâmplă? Rămâi tu pe loc atunci când El îți spune ceva ce ți se pare imposibil de făcut, așa cum s-a întâmplat cu acel tânăr bogat? Se uită Domnul la tine cu dragoste zicându-ți: „Ți lipsește un lucru: Du-te, vinde tot ce ai și dă săracilor. Apoi vino și urmează-Mă”? „O, Doamne, dar asta e prea de tot!” Îl

contrazici pe Domnul? Nu-i nicio problemă – asta a făcut și Petru. Sau poate pleci întristat de la El? Acesta e un lucru foarte rău. Nu face asta! O, fraților, noi avem un Domn care ne-a dat exemple. Le găsim într-un mod absolut în Scriptură, în Cuvântul Lui, dar de asemenea El ni Se descoperă fiecăruia în parte într-un mod unic, în fiecare zi, pe măsură ce umblăm cu El. „Adevărat, adevărat vă spun că robul nu este mai mare decât domnul său, nici apostolul mai mare decât cel ce l-a trimis. Dacă știți aceste lucruri, ferice de voi dacă le faceți.” În continuare Domnul Se referă la Iuda: „Nu vorbesc despre voi toți; cunosc pe aceia pe care i-am ales. Dar trebuie să se împlinescă Scriptura care zice: 'Cel ce mănâncă pâine cu Mine a ridicat călcâiul împotriva Mea'. Vă spun lucrul acesta de pe acum, înainte ca să se întâmple, pentru ca, atunci când se va întâmpla, să credeți că Eu sunt.”

Preoția Domnului Isus are mai multe aspecte. El este mai mult decât doar Marele nostru Preot, cu toate că această funcție a Lui este măreață. El este, de asemenea, Jertfa; este și Avocatul nostru înaintea Tatălui, și El este Cel care simte împreună cu noi și ne conduce la Tatăl. Ne duce acolo unde este El, pentru ca acolo unde e El să fim și noi. Marea Lui dorință, și, de fapt, ceea ce și face, este să ne ducă pe cărări ale dreptății, din pricina Numelui Său.

Acum să ne gândim puțin la El din perspectiva rolului Său de Mântuitor. Domnul Isus este Autorul și Desăvârșitorul credinței. El este Autorul credinței noastre. Evrei 9:14: „... cu cât mai mult sângele lui Cristos, care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine însuși ca jertfă fără păta lui Dumnezeu, vă va curăța cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui Viu!” Sângele lui Cristos ne curăță conștiința. Noi am fost mântuiți. Dar am păcătuit mult, și conștiința noastră ne acuză. Știm că suntem vinovați. Există însă sângele lui Cristos! Iar atunci când ne punem credința în acel sânge a lui Cristos, toate păcatele pe care le-am săvârșit sunt acoperite; prețul pentru ele a fost plătit. Am mai vorbit despre acest lucru. Acum vreau doar să vă amintesc de povara care a căzut de pe umerii voștri atunci când ați crezut în Domnul.

Dacă însă este aici cineva care nu crede, îl îndemn să nu părăsească această încăpere având încă povara aceea pe umeri! Nu trebuie să mai porți acea povară! Mântuirea este darul fără plată al lui Dumnezeu. „Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni.” Conștiința poate fi curățită. Noi

putem fi eliberați de condamnarea de pe urma faptelor noastre moarte. În Evrei 10:19 se spune: „Astfel, dar, fraților, fiindcă prin sângele lui Isus avem o intrare slobodă, în Locul Preasfânt...” Sângele Domnului Isus nu doar ne curăță conștiința, ci, de asemenea, satisface sfințenia lui Dumnezeu. De aceea putem avea îndrăzneală să venim înaintea Tronului harului la vreme de nevoie. Astfel, noi putem să intrăm în acea părtășie care este între Dumnezeu-Tatăl, Dumnezeu-Fiul și Dumnezeu-Duhul Sfânt, despre care se vorbește în Ioan 17, în așa-numita „Rugăciune de Mare Preot a Domnului”. Deci sângele Domnului Isus răspunde conștiinței noastre vinovate; ne curăță conștiința de faptele moarte, ca să slujim Dumnezeului celui Viu, dar, de asemenea, ne dă intrare în Sfânta Sfințelor – în adevăratul Loc Preasfânt, al cărui simbol era templul lui Solomon. Doar o imagine palidă era și Scaunul Îndurării care se afla în Cortul lui Moise. În Evrei, capitolul 10, versetele 10 și 14 se spune: „Prin această 'voie' am fost sfințiți noi, și anume prin jertfirea trupului lui Isus Cristos o dată pentru totdeauna... Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți”. Eu cred că aceasta se referă la efectul lucrării de ispășire a Domnului asupra naturii noastre păcătoase – asupra a ceea ce Scriptura numește 'carne', și despre care știm că este cea care ne duce la păcat. Nu-i vorba atât de mult de păcatele înseși, ci de acel ceva din interiorul nostru căruia îi place păcatul, care e de acord cu păcatul, care cedează în fața ispitei. Dar vestea cea bună, Evanghelia, este aceasta: „Voi ați murit, și viața voastră este ascunsă, cu Cristos, în Dumnezeu.” Omul cel vechi a murit. Păcatul nu mai are stăpânire asupra voastră, întrucât Cristos a murit, și voi ați murit în El. Deci „printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți”. Prin moartea Lui ispășitoare, Domnul a rezolvat, o dată pentru totdeauna, atât problema *păcatelor*, cât și a *păcatului*.

Să citim de la Romani 6:1-10: „Ce vom zice, dar? Să păcătuim mereu, ca să se înmulțească harul? Nicidecum! Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat? Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Cristos, am fost botezați în moartea Lui? Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Cristos a înviat din morți, prin slava Tatălui tot așa și noi să trăim o viață nouă. În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El, printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare